

Banc Central Europeu

“Per un grapat d'ecus”

València i Barcelona volen convertir-se en la futura seu de la institució financera més important de la comunitat, el Banc Central Europeu (Eurofed), que es posara en funcionament el 1993.

El Consell de la Generalitat valenciana va aprovar, el passat 21 de gener, la presentació oficial a l'executiu central, a Madrid, de la seva candidatura per acollir la seu del futur Banc Central Europeu. Barcelona també hi és candidata i entre les dues ciutats ha sorgit una rivalitat per imposar-se en aquest assumpte que a la fi haurà de decidir el govern de Felipe González.

Va ser durant la reunió del Consell Europeu (presidents i caps de governs) celebrada a Hanover, els dies 27 i 28 de juny del 1988, quan la Comunitat Europea es va fixar l'objectiu de "realitzar la unió econòmica i monetària gradualment". A Madrid, un any just després, el mateix Consell Europeu va decidir la creació d'un comitè d'experts "per a estudiar i establir les etapes concretes que conduïssin a la unió econòmica i monetària", segons consta en l'acta d'aquella reunió. Jacques Delors, com a president de la comissió, es va posar al capdavant del comitè, i començaren les feines de redacció del document final. L'informe Delors, nom pel qual es coneix aquest document, quan tracta les diferents etapes per a la integració econòmica i monetària, n'aconsella tres.

La primera ja està en marxa i té com a termini la data d'inici del Mercat Únic que abolirà les barreres físiques, tècniques i fiscals dins de la Comunitat, el famós i esperat amb impaciència 1993.

En la segona és on apareix amb total claredat la recomanació de crear el Banc Central Europeu, la seu del qual es disputen ara Barcelona i València però també altres ciutats europees, com Amsterdam, Milà, Frankfurt i Lió. L'informe Delors, diu concretament que l'aspecte més important de la segona etapa, segons el calendari acordat, "consistirà en la creació de un sistema europeu de bancs centrals" és a dir, simplement el Banc Central o Eurofed. Es recomana la creació

Vista panoràmica de València.

ARXIU

d'aquesta important institució financera, amb la funció principal d'emetre ecus com a moneda comunitària, però no n'especifica més, i deixa per a més tard els detalls de la constitució del banc dels dotze països associats. Per aquesta raó, a hores d'ara i no abans, han aparegut de sobte les diferents candidatures, que es basen, però, en suposicions i notícies oficioses sobre les característiques que ha de tenir la ciutat triada com a seu de l'Eurofed. Es pensa que les millors condicions les tindria "una ciutat d'un estat membre de la Comunitat que no siga la capital, de població no molt nombrosa i d'una certa importància financera". València i Barcelona, segons aquests condicionaments, s'han vist afavorides i per això totes dues hi aspiren en condicions més o menys similars.

El Banc Central Europeu donarà a la ciutat que en siga la seu un prestigi considerable, a més d'una revitalització econòmica, amb un nombre de vora 300 llocs de treball, molts d'ells qualificats, i

un moviment d'uns 100.000 visitants cada any.

BARCELONA ÉS BONA

Quan va entrar en funcionament la reforma de les borses, amb la creació d'un únic mercat borsari centralitzat a Madrid que, a través del sistema informàtic CATS, canalitzava totes les compres i vendes que s'efectuaven en les quatre places borsàries, Barcelona va veure que progressivament anava perdent pes com a plaça financera.

Barcelona representa actualment vora el 6% del PIB financer del mercat estatal, i Catalunya n'arriba fins a l'11%. L'objectiu és poder arribar al 25% i per aconseguir aquesta fita tracta d'oferir el major nombre possible de serveis financers i d'ampliar l'àmbit d'influència.

Tot i que 22 dels 60 bancs mundials principals tinguin seu a Barcelona, que més d'un 15% dels recursos aliens de

bancs i caixes de l'estat es gestionin des de la ciutat comptal, que s'hagi posat en marxa l'Institut d'Estudis Financers, que s'estudiï la viabilitat de crear un mercat europeu per a PIME de l'entorn mediterrani, que el Mercat de Futurs Financers (MEFFSA) vagi obtenint rècords de contractació en les darreres setmanes... tots aquests aspectes favorables a la potenciació de Barcelona com a plaça financera de relleu internacional no amaguen la dificultat d'enfrontar-se a la desitjada però difícil nominació per a ser la seu del futur Banc Central Europeu, Eu-

que cal jugar.

D'altra banda, però, la candidatura de València encara dificulta més les coses. Primer perquè la candidatura, que ha de ser presentada oficialment per l'estat, ha de ser única si es vol tenir alguna possibilitat d'aconseguir la seu al sud d'Europa.

En aquest sentit, les declaracions i els posteriors desmentiments manifestant suport a la presentació de la candidatura de Barcelona per part del governador del Banc d'Espanya, Mariano Rubio, deixen entreveure que, finalment, el suport del

va encarregar a la consultoria bancària "Lorente & Asociados" la confecció de l'estudi "Barcelona, Centre Financer Europeu: una alternativa", amb l'objectiu de contribuir a l'increment de les quotes i els volums de les activitats financeres de la ciutat mitjançant alternatives que, entre d'altres coses, contribueixin a crear un clima general d'opinió que porti a actuacions pràctiques dels agents i de les institucions.

Al juny de 1989 es van presentar a la ciutat unes jornades amb el mateix nom que l'estudi encarregat per l'Ajuntament i, posteriorment, els resultats d'aquest estudi es van presentar al Cercle d'Economia. A l'Octubre del mateix any es feia la conferència inaugural sobre "Barcelona com a plaça financera: el projecte del mercat de futurs", conferència que servia per a donar a conèixer el mercat de futurs financers, MEFFSA.

El mes passat, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona constituïen l'associació Barcelona, Centre Financer Europeu, amb l'aportació patrimonial de cadascuna de les institucions de 10 milions de pessetes. Actualment funciona un secretariat provisional que s'encarrega de captar socis per a l'associació. De moment, Antoni Negre ha estat designat comissari d'aquesta associació i la secretaria provisional s'ha instal·lat al Cercle d'Economia.

Els membres de l'associació seran exclusivament persones jurídiques i es contactarà amb diverses entitats financeres, la Borsa, MEFFSA, i altres mercats financers que puguin constituir-se a la ciutat, i també amb universitats, escoles de negocis i agrupacions professionals del món de l'economia. En l'acte de constitució, Pascual Maragall va voler "deixar palesa la voluntat conjunta de potenciar la ciutat com a centre financer, amb el més alt consens entre institucions i els sectors financers". Tot i així, Maragall va ser prou explícit a l'hora de manifestar que "tot el que no es faci en els propers dos anys ens farà arribar-hi tard".

Finalment, el 23 de gener d'aquest any es va inaugurar l'Institut d'Estudis Financers, centre que té com a finalitat una especialització dins del món financer, que compagini la formació i la investigació aplicada, una "entitat de formació localitzada a Barcelona però que serà d'àmbit estatal o internacional", tal i com va explicar el conseller d'Economia i Finances, Macià Alavedra el dia que es va fer la presentació de l'Institut.

Barcelona.

ARXIU

rofed o Banc Federal Europeu.

Les condicions per aconseguir la seu d'aquest banc formalment encara no han estat anunciades, si bé, per raons polítiques i econòmiques, s'especula que, entre altres, la ciutat escollida ha de ser un centre financer important, que no sigui capital d'estat i que no sigui seu de cap altre organisme europeu.

La ciutat de Barcelona té una sèrie de característiques infraestructurals, econòmiques, socials, geogràfiques i climatològiques que juguen al seu favor, però també és cert que recuperar un espai financer perdut a mitjans dels anys 50 en favor de Madrid, equipar-se d'unes bones xarxes de telecomunicacions i construir un entorn realment favorable no es fa en qüestió de dies.

A més, haver de competir contra possibles candidates com Milà, Frankfurt, Munic o Amsterdam no és cosa fàcil, si bé cal destacar-hi que la conjunció d'esforços, tant en l'àmbit institucional com en el privat, sempre és una bona carta

govern central en favor d'una o d'altra ciutat, com també per part de les diferents instàncies financeres i empresarials, no serà tan esplèndid com en un principi es preveia. Aquesta opinió és compartida per Francesc Cabana, president de la Societat Catalana de Capital Risc, en manifestar que "de suport, per part del governador del Banc d'Espanya, Mariano Rubio, no n'haurà ni per part del govern central tampoc, perquè no creuen que Barcelona o València hi tinguin possibilitats, i els interessa poc el projecte". Tot i així, Cabana creu que és bo que tant l'una com l'altra vulguin serne candidates, ja que "tota ciutat que vulgui tenir cert protagonisme europeu fa molt ben fet de presentar-s'hi, però la competència serà molt forta".

INTENTS DE RECUPERACIÓ QUE VENEN DE FA ANYS

L'any 1988 l'Ajuntament de Barcelona

Per un grapat d'ECUS

Alfred Molinas, president de Foment del Treball Nacional:

Donem suport sense reserves a la candidatura de Barcelona com a seu del Banc Central Europeu. Barcelona té una estructura econòmica important amb la formació i preparació adequades per a ser base de l'establiment aquí del BCE, que servirà a més per a la realització de les activitats d'aquesta entitat.

Per un altre costat, l'impuls d'una entitat d'aquesta naturalesa a l'aspiració de desenvolupar la dimensió financera de la plaça, justifica l'esforç per obtenir aquesta seu.

Xavier Vives, vice-director de l'Institut d'Anàlisi Econòmica (CSIC):

Simplificant bastant, els factors que poden jugar a favor o en contra de Barcelona com a centre financer a Europa, i com a seu de l'Eurofed, són:

1-Barcelona és un centre industrial important amb una infraestructura que sortirà reforçada després dels Jocs del 92, uns serveis desenvolupats, i una qualitat de vida reconeguda en el context europeu.

2-Barcelona pot exercir un liderat en una macroregió europea que inclogui parts del sud de França. Aquest liderat es pot traduir en el desenvolupament de serveis financers especialitzats que aprofitin els avantatges que des d'un punt de vista informatiu dona la proximitat al mercat (macro)regional.

3-El procés d'integració europea requereix un equilibri entre el nord i el sud. Espanya,

per la seva dimensió, ha de disposar d'algunes institucions comunitàries importants. La decisió de la localització de l'Eurofed serà eminentment política en el context europeu. En aquest sentit, l'esforç de promoció del govern espanyol serà fonamental.

4-Avui per avui Barcelona no pot oferir, però, efectes externs (costos de transacció baixos, bons canals de comunicació, capital humà especialitzat) importants derivats de l'amplitud i la profunditat dels seus mercats financers. Tot i això, la creació de l'Institut d'Estudis Financers, promogut per la Generalitat de Catalunya, contribuirà a millorar la situació pel que fa al capital humà. El procés d'integració europea, en relació a les tendències del lliure mercat, no sembla que hagi d'afavorir la plaça de Barcelona, perquè l'activitat financera tendeix a concentrar-se internacionalment on ja hi ha un volum de negoci important (com, per exemple, a Londres). Cal, doncs, una actitud activa per part de les autoritats públiques. En tot cas, la instal·lació de l'Eurofed a Barcelona contribuiria decisivament al desenvolupament de Barcelona com a plaça financera en permetre de superar una cota mínima crítica d'entitats establertes i d'activitat financera.

Antoni Negre, comissari de l'associació Barcelona, Centre Financer Europeu:

No resoldrem nosaltres el que jo qualifico com a olimpíada financera per a tota la vi-

da, que és aconseguir la seu del Banc Central Europeu a Barcelona, no l'aconseguiem si no ens adonem de la transcendència que aquest fet té i de l'esforç que s'ha de fer per aconseguir-ho. Hi ha una sèrie de condicionaments fonamentals de tipus tècnic. És necessari que els plantejaments econòmics que es fan per part de la primera autoritat monetària del país, concretament el Ministeri d'Economia, amb vista a la unitat econòmica i monetària europea siguin uns plantejaments lògics, s'exigeix que la nostra economia sigui tan pròxima com sigui possible a la millor dels països europeus. Si no acomplim aquests requisits, si les nostres aportacions tècniques en les decisions de política econòmica d'Europa no tenen aquest nivell, no aconseguirem la seu.

Francesc Cabana, President de la Societat Catalana de Capital Risc:

M'ha sorprès molt que s'hi presentessin Barcelona i València, dues ciutats que volen ser presents en el panorama financer europeu. Barcelona és una metròpoli de 3 milions d'habitants que, amb la celebració dels JJOO, tindrà un relleu internacional que València no té. Cal tenir en compte, però, que la geografia també hi jugarà un paper important, i com més lluny s'estigui del centre d'Europa, més difícil serà, tot i que en qüestió de clima, de qualitat de vida, de lloc agradable per a viure-hi, tantes possibilitats

tenen l'una com l'altra.

No ens hauríem d'enfadar per la possible candidatura d'una o d'altra ciutat si, al cap i a la fi, aquesta es queda als Països Catalans.

José María Jiménez de la Iglesia, president de la Confederació Empresarial Valenciana, CEV:

Atraure a la nostra comunitat la tercera institució per ordre d'importància del govern europeu, fer de València el centre neuràlgic del món econòmic de Europa, passar a ser una de les capitals europees decisòries en temes econòmics i financers, crec jo que són suficients motius per a desitjar que siga València la seu del Banc Europeu.

A més, hi hem d'afegir les sinergies que representa tenir aquest banc en la nostra ciutat, i això vol dir hotels, comerços, seus d'altres entitats bancàries europees, línies aèries i moltes coses més. Qualsevol d'aquests arguments te per ell mateix importància suficient.

Al mateix temps, ens trobaríem amb un motiu de considerable entitat per a millorar la xarxa d'infraestructures per arribar fins a València. I finalment, un motiu que sembla frívol però que en el món en què vivim té molta importància: la imatge i el nom de València sonaria en tots el forus europeos.

Deixe, a posta, per al final un motiu que tothom hi podria afegir: la creació de llocs de treball d'alta categoria per als valencians.

Álvaro Noguera, conseller

D'altra banda, per tal d'anar configurant un entorn cada vegada més favorable, es parla de construir un complex urbanístic que inclouria la construcció d'un barri de negocis de nova planta.

De fet es preveu la cessió gratuïta d'una sèrie de terrenys necessària per a la construcció de l'edifici que hauria d'acollir els diferents departaments del Banc i

on, a més, s'instal·larien les oficines de representació de les entitats privades que operessin amb el Banc.

Tal i com s'indica en un document preliminar de la candidatura, l'import que haurien d'invertir-hi les entitats promotores aniria dels 26.000 als 52.000 milions de pessetes i la resta del cost aniria a càrrec de la Comunitat Europea.

VALENCIA, LA MAR DE BE

El director de Política Financera de la Generalitat valenciana, Aureli Martínez, va convocar el passat divendres 8 de febrer la premsa per a explicar la situació sobre la candidatura de València i aclarir uns quants punts que aleshores no eren molt clars. "València va ser la primera a

Alfred Molinas, Xavier Vives, Cesàreo Fernandez i Ramon Cerdá.

D UMBERT/JORDIMORERA/RAFA GIL

del Banc de València.

Pense que presentar a València com a candidata ha estat una iniciativa molt encertada. Primerament, perquè la ciutat respon a totes les condicions que en un principi es demanen, crec jo, des de Brussel·les. Malgrat tots aquests punts positius, hem de pensar que són altres ciutats molt ben preparades les que demanen, en igualtat de condicions, la seu financera europea. I no hi compta la candidatura de Barcelona.

José Maria Simó Nogués, president de la Caixa d'Estalvis de València

La Caixa ha deixat ben clara la seua postura d'ajuda a la ciutat de València com a seu del Banc Central Europeu, mitjançant una declaració institucional del seu consell d'administració, en sessió ordinària del passat dia 12 de febrer. Jo, per la meua part, com a president de l'entitat ja vaig expressar públicament que estic totalment d'acord amb la petició aprovada pel govern valencià de sol·licitar per a València la seu del Banc Central europeu.

La candidatura de València

és lògica i no té res d'agosarada, perquè respon perfectament als requisits estipulats per la Comunitat Econòmica Europea. València és una capital de demografia mitjana i un centre financer amb prou pes, com ho demostra l'existència de la Borsa de valors. A més, és una ciutat ben comunicada sense ser la capital de l'estat.

Totes aquestes condicions les reuneix València, una zona amb futur, segons la majoria dels indicadors econòmics, i que gaudeix d'una situació de privilegi en el Mediterrani. La qual cosa contribuirà, en gran mesura, a pal·liar el desequilibri institucional nord-sud que pateix la Comunitat Europea.

A més a més, quan parlem d'un projecte per el 94 no és molt desgavellat esperar l'ajuda a de l'estat espanyol per a València, ja que en el 92 Madrid serà capital europea de la cultura, Sevilla acollirà l'Expo-92 i Barcelona la Olímpada.

Ramón Cerdá Garrido, president de la Fira Mostrari Internacional de València:

La candidatura de València com a seu del Eurofed deu ser

considerada i definida pel govern central davant la CEE per raons de tota mena. Es pot argumentar el passat i el present comercial i financer de la nostra comunitat autònoma. No es pot oblidar que alguns dels grans bancs nacionals han estat fundats a València, per la iniciativa de valencians. És a dir que tenim prou coneixements del món financer per acollir una entitat d'aquesta importància.

En segon lloc, crec que som els valencians els que millor coneixem els mecanismes comercials amb Europa. Hem estat els que primer hem obert les portes per a l'intercanvi exterior i encara som la primera regió exportadora, i també hi hem incorporat les tecnologies més avançades. Per tant som els més preparats per a competir en el Mercat Únic,

Tot això són raons objectives per a fer valer la candidatura valenciana, però n'hi ha altres arguments més, de caràcter polític, que obliguen el govern a reflexionar sobre la conveniència de no marginar una altra volta la nostra comunitat. En els grans projectes del govern mai ha estat

present València. El 92 sols sembla existir per a Madrid, Barcelona i Sevilla. La resta de l'estat ha quedat relegada en aquests plans de modernització, de preparació per al tercer mil·lenni. El govern està obligat a complir el seu compromís de descentralitzar no sols el poder de decisió, sinó també de concentrar els grans programes en aquelles zones que per interessos aliens als raonaments més palpables es beneficien de les inversions, de les infraestructures i, en definitiva, de la riquesa futura.

Cesàreo Fernandez, secretari general de les petites i mitjanes empreses:

Tota iniciativa de relleu per a fomentar el sector financer i, per tant, que genere activitat econòmica amb la creació de llocs de treball ha de defensar-se, siga a València o a un altre lloc. Quant a l'existència de dues candidatures per a la seu del Banc Central Europeu no vull entrar en polèmiques, no obstant això, em sembla que València té ara l'oportunitat de trobar el seu lloc a Europa i necessita més que mai la solidaritat de tot l'estat espanyol.

presentar la candidatura i pense que és la que té tots els drets per a mantenir-s'hi. Si Barcelona fos intel·ligent se n'hauria de retirar i solidaritzar-se amb nosaltres". Amb aquestes paraules volia l'alt funcionari tancar una polèmica que acaba de començar sobre la possibilitat Barcelona reba més ajuda que València per a aconseguir la candidatura al Eurofed.

Aureli Martínez va afegir que el govern valencià no entraria en "una guerra de *marketing*" i explicava que des de feia molts mesos l'executiu del País Valencià s'ocupava de l'assumpte minuciosament. Abans de presentar oficialment la candidatura de València, segons aquest funcionari, la Generalitat va rebre informacions "extraoficials" de Brussel·les per

les quals es podien delimitar ja les característiques de la ciutat candidata per a la seu.

"El president Joan Lerma ha mantingut diversos contactes amb el president González a Madrid i amb les altes esferes econòmiques", va confirmar Aureli Martínez, sense especificar més coses. El Conseller Birlanga, sempre segons Aure-

Entrevista al conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Macià Alavedra: "No veig cap raó de pes perquè Barcelona no tingui una oportunitat clara".

Què és el més impressionant per aconseguir la seu del futur Banc Central Europeu i que encara no tenim?

—No podem centrar en un sol requisit el fet d'aconseguir o no la seu d'aquesta institució comunitària. És una decisió que correspon als estats, i per aquest motiu l'estratègia que cal seguir és molt complexa. De tota manera, per a qualsevol opció de seu del Banc Central Europeu en territori de l'estat espanyol és crucial la posició que adopti en el seu moment el govern central.

—¿Continua mantenint-se la data de creació al 1994 o els esdeveniments del golf Pèrsic poden ajornar els terminis fixats?

—Naturalment ningú no pot predir què passarà quan apareguin en l'horitzó circumstàncies extraordinàries, però en principi confio que aquesta data pugui mantenir-se. El que no és tan clar és el calendari definitiu de la unió monetària, perquè les diferències entre països són encara molt considerables, i cada estat ha de tenir en compte, lògicament, els seus propis problemes.

—¿A quins estaments, organismes i estats es pensa demanar ajuda per aconseguir el suport necessari?

—Recordem que corresponen al govern central les actuacions necessàries per aconseguir per a l'estat la seu del Banc Central Europeu, que serà una institució comunitària importantíssima. Perquè s'ubiqui a Catalunya, i en concret, a Barcelona, és evident que cal obtenir un consens, d'acord

amb els requisits i valoracions objectives d'aquesta ubicació. Després, es pot col·laborar de forma especial amb l'administració central coadjuvant a obtenir tot el suport possible en unes i altres instàncies europees.

—¿Quins avantatges té Barcelona sobre Lió, Milà, Amsterdam, Frankfurt o València?

—En principi, i tenint en compte que les capitals d'estat semblen excloses, cal considerar si és possible que pel joc de la compensació entre els estats més poderosos, aquesta institució pugui ubicar-se en els estats mediterranis de la CEE.

En cas afirmatiu, es descarten algunes seus de les que vostès esmenten. I, francament, no veig cap raó de pes perquè Barcelona no tingui una oportunitat clara entre la resta d'ubicacions esmentades. Pensem que la projecció exterior de Barcelona és molt considerable per la capitalitat que té de Catalunya i pel seu pes en

relació al conjunt de l'estat.

—La ciutat de València també vol presentar la seva candidatura. ¿Quines possibilitats hi veu i què en pensa d'aquesta candidatura?

—En primer lloc puc dir que la ubicació del Banc Central Europeu a Barcelona no beneficiaria tan sols Catalunya, sinó tot l'estat, i més, probablement les comunitats autònomes més properes, com és el cas de València. Respecte a la candidatura de la ciutat de València, no puc dir-ne res de negatiu, al contrari.

—¿Es podria pensar en una doble capitalitat?

—Ho veig difícil, i suposo que això tindria crítiques des del punt de vista de l'eficiència. Cal pensar que es tracta d'una institució molt executiva; hi ha institucions assembleàries que poden tenir més fàcilment repartits els centres de reunió i de treball.

—¿Sense l'acord i conjunció entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Ca-

talunya es podria pensar en la possibilitat d'obtenir la seu?

—Sincerament crec que no cal ni pensar en aquesta falta de conjunció. I no tan sols de les institucions que vostè esmenta, sinó de les del sector privat i financer més directament interessat en aquesta possibilitat. De fet, les accions d'uns i altres respecte a aquest objectiu fins al moment present han estat un model d'entesa i cooperació.

—¿Què pot oferir Barcelona que no tinguin les altres ciutats candidates?

—No aprofitaré la pregunta per a fer propaganda de cap mena. Però crec que en el supòsit que els Estats del sud de la CEE estiguin ben situats per obtenir la seu del Banc Central Europeu i si fos l'estat espanyol el que l'obtingués definitivament, la candidatura de la ciutat de Barcelona és probablement la més idònia des d'un punt de vista estrictament objectiu. **Silvia Monfort**

li Martínez, havia comunicat per escrit, ja fa molt de temps, al ministre Carlos Solchaga les intencions de València de presentar-s'hi.

Les institucions valencianes, del món financer o fora d'ell, no han tardat a mostrar les seues adhesions formals per escrit o mitjançant manifestacions públiques. L'Ajuntament que dirigeix l'alcal-

dessa socialista Clementina Ródenas, en plena polèmica de rivalitat per la seu entre València i Barcelona, ha arribat fins i tot a oferir el monestir de Sant Miquel dels Reis per acollir els despatxos i les oficines de la institució financera europea.

Ara per ara, els partits polítics a València han adoptat una actitud de "reserva",

motivada, potser, per la manca d'informació sobre aquest tema, que no ha sortit a la llum fins que s'han vist enfrontades les dues candidatures.

Des de València, a més de la candidatura catalana, es veu amb molt de realisme les possibilitats restringides de la ciutat del Túria, comparant-la amb les altres possibles ciutats europees. Milà, en el

Entrevista al conseller d'Economia, Antoni Birlanga: "Que hi haja dues candidatures no ho veig negatiu".

Des del seu despatx, a l'històric edifici del Palau de l'Almirall, el conseller Birlanga sembla tenir les coses ben clares. Manté al llarg d'aquesta entrevista que la candidatura de València "és oficial" i espera que siga l'única de l'estat espanyol després que el govern central destrie una de les dues que hi ha en aquest moment. Reconeix, no obstant, que València no té certes infraestructures, però matisa que en aquest aspecte totes les ciutats de l'estat espanyol possibles candidates tenen desavantatges en relació amb les capitals europees que desitgen també ser la seu del Banc Central Europeu.

El conseller valencià afirma que, ara per ara, compta amb la solidaritat de moltes institucions, i l'Ajuntament de la ciutat, per oferta expressa de l'alcaldessa, podria contribuir en aquest projecte cedint el monestir de Sant Miquel del Reis com a possible seu de la institució bancària europea.

—*¿Com es va generar el procés per arribar a la presentació oficial de la candidatura de València per acollir en el futur el Banc Central Europeu?*

—El dia clau va ser el 21 de gener, quan el ple del Consell aprova la tramitació oficial de la candidatura, informant d'aquesta intenció el govern central, concretament el ministre d'economia, Carlos Solchaga, que és el que ha d'informar el Consell de ministres. Jo pense que aquest camí ha estat el més legal i el més correcte. Es pot dir que és l'únic.

Abans de prendre la decisió de presentar la nostra candidatura, la Generalitat anava fent un seguiment minuciós de l'evolució política del projecte de creació del Banc Central Europeu per les informacions que ens arribaven des de Brussel·les. Després de conèixer, de manera més o menys oficial, els requisits estipulats per competir per la seu de la institució financera, és a dir, ciutat mitjana que no siga capital d'estat, no ens paràrem a pensar més i començarem a estudiar concretament les nostres possibilitats per a aconseguir aquest objectiu. Nosaltres, a hores d'ara, hem complert la nostra responsabilitat i el que resta és esperar la resposta del govern central per donar curs a la candidatura valenciana.

—*¿A més de la Generalitat valenciana i de la Conselleria d'Economia i Hisenda, hi ha altres institucions ajuden la candidatura de València?*

—Només començar a estudiar les nostres possibilitats, jo personalment vaig mantenir nombroses reunions amb l'alcaldessa de València, Clementina Ródenas, per a obtenir l'ajuda d'aquesta institució municipal. Des del primer dia, l'alcaldessa es va mostrar solidària amb la iniciativa i fins i tot va oferir com una de les opcions de l'emplaçament del futur banc europeu el monestir de Sant Miquel del Reis. Des que la candidatura valenciana ha estat oficial, moltes altres institucions han enviat per escrit o han mostrat les seues adhesions a la nostra iniciativa?

—*¿Ens pot parlar dels*

punts negatius de la candidatura de València, d'aquells aspectes pels quals aquesta ciutat es troba en desavantatge en relació a altres opcions europees?

—No hi veig cap. És clar que els altres països membres de la Comunitat europea també presentaran ciutats candidates en condicions molt avantatjoses per optar a ser la seu del Banc Central Europeu, i aleshores la competència serà molt forta. No obstant, jo crec que el govern central ha de defensar la candidatura espanyola tenint en compte les negociacions a Brussel·les i les modificacions que hi facen els representats dels estats membres per definir concretament les funcions i l'estructura d'aquesta institució financera.

Des del punt de vista de les infraestructures, València es troba desfavorida si la comparem amb les altres ciutats europees possibles candidates. Però en aquest aspecte no sols és València la que es troba en de-

savantatge, sino qualsevol candidatura espanyola.

—*¿Quin comentari li mereix el fet que dues ciutats de l'estat espanyol, València i Barcelona, hagen presentat la seva respectiva candidatura per acollir la seu del Banc Central Europeu?*

—Que hi hagi dues candidatures no ho veig negatiu. La notícia que Barcelona també vol presentar-se en aquesta ocasió jo la vaig conèixer per la premsa. Ara bé, jo crec que qualsevol ciutat té el dret de presentar-se i després el govern central decidirà entre totes quina és la que presenta millors condicions segons els requisits demanats des de Brussel·les.

Si he de triar entre una o altra, és clar que vull València com a única candidata i després obtenir la solidaritat del conjunt de ciutats de l'estat espanyol. Però la darrera paraula la té, com ja he dit abans, el govern central.

I. P.

nord industrialitzat italià, és la que amb més força pot lluitar per la seu del Banc europeu. Però no sense problemes, perquè sembla que, com en el cas de València, també disputa la candidatura amb una altra ciutat italiana: Torí. Frankfurt, la candidata alemanya, és sense dubte la més financera de totes, amb un volum de contractació d'accions en la seua borsa

cent vegades superior a la de Barcelona. En queden, Amsterdam i Lió, però la primera ja va demanar la seu del banc per a la reconstrucció dels països de l'Est encara que, la Comunitat va decidir que la seu fos Londres.

La candidatura francesa de Lió està més o menys descartada si es dona crèdit a les informacions provinents de Brus-

sel·les que estipulen que un dels requisits principals és que la ciutat candidata no pertanyi a un estat que gaudeixi ja d'alguna seu comunitària, i França té el Parlament europeu, a mitges amb Luxemburg, a la ciutat d'Estrasburg.

Ignasi Pellicer i Silvia Monfort